

ဝတ္ထုစာသားစာပေ

ကြယ်စင်ပျိုမေ

တော နဲ့ တောငှက်

အချစ်နဲ့ အမှန်းရယ်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု)

သည် လူတွေဟာ...

လောကကြီးရဲ့ အချစ်ကြောင့် သေဆုံးသွားကြတာလား၊

အမုန်းကြောင့် သေဆုံးကုန်ကြရတာလား။

ဘယ်သူတွေလဲ...

ဘာဖြစ်လို့ ကားထဲမှာ လာသေနေကြတာလဲ။

ရွှေယွန်းမိုး

ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်း...တဲ့ ။

သံသရာအဆက်ဆက်က ဝဋ်ကြွေးတွေကြောင့် ဆိုလည်း

သည် ဘဝမှာ ပင် ဝဋ်ကြွေးတွေ ပြေပါတော့။

အမုန်းကြွေးတွေ ပြေပါတော့။

သူကတော့ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။

ဇွန်ရက်

အခန်း (၁)

ရွှေယွန်းမို။

သူငယ်ချင်းအားကိုးနှင့် ရန်ကုန်ရောက်လာခဲ့ပေမဲ့ သူငယ်ချင်းက လောလောဆယ် စင်္ကာပူသို့ အလုပ် လုပ်ရအောင် သွားပြီဆိုသည့် အခါ သူမ အရပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်သွားရ၏။

ပြီးခဲ့သည့် လအထိ အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သည့် သူငယ်ချင်း။ တစ်လ လောက် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွား သည် နှင့် အခြေအနေတွေက လည်း အပြောင်းအလဲ။ သူငယ်ချင်းနေသည့် တိုက်ခန်းမှာ ခေတ္တဝင် ထိုင်ရင်း သူ့ အဖော်ဆိုတာတွေကို ရွှေ မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်တော့

...

ပုံစံတွေက အလန်းလွန်၊ အလွန်လန်းတွေ။ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား ပုံစံတွေ။ ဟုတ်တောင် ဟုတ်ရဲ့ လား။

ကြည့်ပါဦး။ တိုက်ခန်းထဲမှ မမနှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံကို။ တစ်ယောက် က ဇီးရီးကွာတားနှင့် စွပ်ကျယ် ချိုင်း ပြတ်။ ဘောင်းဘီက တင်သီးတောင် မလုံချင်။ အင်္ကျီကလည်း ယောက်ျားဝတ်စွပ်ကျယ်။ မြင်ယောင်သာ ကြည့် ပါတော့။

ဖွေးဥ၊ နုထွတ်နေသည့် အသားစိုင့်တွေ အကုန်ပေါ့။ နောက်တစ် ယောက်ကတော့ ပေါင်လယ်လောက်ရှိ သည့် ဂါဝန်ပါးပါးလေးနှင့် ။ အ တွင်းခံအရောင်တွေပါ မြင်နေရတာ။

သူတို့ ဟာ ဝတ်ပုံစားပုံ လော်မာတာလား။ ဘုရားရေ... နိုင်ငံခြားကျ
နေတာပဲ။ အိမ်နေရင်းဆိုလည်း သူမဖြင့် အဲလိုတွေ ဘယ်နေရာမှာ မှ မ
ဝတ်ရဲ့ ပါဘူး။ ဟိုဒင်း Sexy girl တွေ ကျနေတာပဲ။

ရွှေ သူ့ကိုယ်သူ ယောင်ယမ်းပြီး ငုံ့ကြည့်မိသည် ။ ဂျင်းဘောင်းဘီ
ရှည်နှင့် စပို့ရှပ် ခါးတိလေး။ ဘယ် နေရာမှ မပေါ်။ ဒါဟာ တောသူမို့လို့
ပြောရအောင်လည်း သူမလည်း တိုင်းမြို့သူပါ။ ကိုယ့်ပင်ကိုစိတ်ကိုက
ပေါ်ပေါ်ရော်ရော်တွေ မကြိုက်တာ။

ပေါ်မှ ဖော်မှ ခေတ်မီတာ မဟုတ်။ လုံလုံခြုံခြုံလေးနှင့် လည်း ခေတ်
မီတာပါပဲ။ ယခုပဲ ကြည့်လေ။ ရွှေ အသွင် ဂျင်းဘောင်းဘီ အပါး အပြာ
နုလေးနှင့် စပို့ရှပ်ပြာလဲ့လဲ့လေး ဝတ်ထားရုံပေမဲ့ ခေတ်မီ၊ လှလည်း လှ။
နဂို ရှိလို့ နဂိုင်းထွက်နေတာ။

ဖွေးနုကြည်စင်နေသော အသားအရေနှင့် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးလှလှ၊ မျ
က်နှာကျ လှလှလေးမှာ နှာတံလှပုံ နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးဟာ နှင်းဆီဖူးလို
လုံးလုံးအိအိလေး။ ကိုယ်လုံးကလည်း မော်ဒယ်တွေလို ပိန်ကပ်မနေဘဲ
၅ ပေ ၆ လက်မ။ အရပ်နှင့် လျော်ညီစွာ ပြည့်ပြည့်လေး။ ရုပ်ခနဲ ကြည့်ရ
င်တော့ သွယ်သွယ်လေးပေါ့။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန် အကဲခတ်ပြီးတော့ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်က ဆက်တီ ပေါ်မှာ ခြေချိတ်ထိုင်ရာမှ ...

"ယူကြည့်ရတာ ဒီတစ်ယောက်ပဲ အားကိုးရှိပုံရတယ်၊ တခြားအသိ
အကျွမ်း မရှိဘူး ထင်တယ် ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ အမျိုးမရှိပါဘူး"

"ဒါဆိုလည်း တို့ တွေနဲ့ အတူ ဒီမှာ နေချင်နေလေ၊ တိုက်ခန်းခကို

အချိုးကျထည့်ပေါ့၊ စားတာကတော့ ကြုံရာ ဆိုင်မှာ ဆွဲလိုက်တာပဲ"

"ကျွန်မမှာ အလုပ်မှ မရှိဘဲ၊ ငွေလည်း နည်းနည်းပဲ ပါတာ"

"ရပါတယ်၊ အလုပ် ပိုင်းရှာပေးမှာ ပေါ့၊ အလုပ်ရတော့ စရိတ်မျှပေး ကျန်းမာရေး လုပ်ပေါ့"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမတို့ "

"ရပါတယ်၊ မင်းပုံကြည့်ရတာ ရိုးသားပုံပေါက်တာရယ်၊ နောက်... ခင်ဖုန်းရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ် ချင်း ဖြစ်နေတာရယ်ကြောင့် လက်ခံ လိုက်တာ၊ အဲ... တို့ တွေ အချင်းချင်း နားလည်မှုတော့ ရှိပေးရမယ်နော် "

"ရှင်"

သူမ စကားကို ရွှေ နားမလည်။ ဘာတွေလဲ။

"ဪ... တို့ ဧည့်သည် တွေ၊ ဘာတွေ လာရင်တော့ ယူ အပြင်ထွက် ပေးပေါ့၊ တိုက်ခန်းက ကျဉ်းတယ် မဟုတ်လား"

ဘုရားအဆူဆူ ကယ်တော်မူပါ။ သူ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဧည့် သည် ဆိုတာ ဘာတွေလဲ။ မကောင်းတဲ့ အလုပ်ကိုများ လုပ်စားနေကြ တာလား။ ရွှေယွန်မိုး သံသယတွေ ဝင်နေဆဲ နောက်တစ်ယောက် က...

"မလန့်ပါနဲ့ ၊ ဧည့်သည် ဆိုတာ တို့ ချစ်သူတွေကို ပြောတာပါ၊ ဒီမှာ နေခဲပါတယ်၊ ငါတို့ လိုက်သွားတာ များ တယ်"

"မမတို့ က ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူးလားဟင်၊ ရွှေလည်း အလုပ်တစ် ခုခု လုပ်ချင်လို့ ပါ"

"ဟင်း... ဟင်း... တို့ က အလုပ် လုပ်စရာ မလိုဘူးလေ၊ ဒီလိုပဲ

အလှပြင်လိုက်၊ သွားလိုက်၊ လာလိုက်၊ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်ကပဲ အလုပ်ပေါ့၊ တို့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ စပွန်ဆာတွေ ရှိတယ်"

"ရှင်"

ရွှေယွန်းမို့ သားရဲတွင်းထဲ ရောက်နေတာလား။ ဒါဆို သူမရဲ့ သူငယ်ချင်း ခင်ဖုန်းလွင်ကရော လူကောင်း မှ ဟုတ်ရဲ့ လား။

"ယူရော... စပွန်ဆာ လိုချင်ရင်ပြော၊ ကိုယ်တို့ မှာ အဆက်အသွယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ယူ ခေါင်း ခေါက်ပြီး ရွေးလို့ ရတယ်နော်၊ ယူရုပ်က ချောချော၊ သန့်သန့်လေး၊ တကယ့် ထိတ်ထိတ်ကြဲတွေကိုမှ ရွေးလို့ ရတယ်"

"နေ... နေပါစေ မမရယ်... ရွှေ ကြောက်ပါတယ်၊ ပြီး... နယ်မှာ ရွှေရည်းစားရှိပါတယ်၊ လောလော ဆယ် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်တစ်ခုခုရရင် တော်ပါပြီ"

ရွှေယွန်းမို့ ဘီလူးမတွေရဲ့ ဂူမှ အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်ချင်ပါပြီ။ သူမ ဒီမှာ တည်းတောင်မတည်းရဲ။ တစ်ခု ခုတော့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မှ ပါပဲ။ ကြာရင် မလွယ်။

"ကဲ... ဒါဆိုလည်း ညီမ သဘောပါ၊ ခဏလောက် နား။ ကြိုက်တဲ့ အလုပ် ရှာချင်ရှာ"

"ဟို... ဒီအနီးအနားမှာ အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်လေး၊ ဘာလေး မရှိဘူးလား မမရယ်၊ ရွှေ မမတို့ ကို အားနာလို့ ပါ"

"အားမနာပါနဲ့ ရပါတယ်၊ အလုပ်ရမှ ရွှေသွားပေါ့"

သည် လောက်ပြောနေတော့ ရွှေယွန်းမို့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက် နေကြည့်ရင်း အလုပ်ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ရသည် ။ အခြေအနေ ဒီလော

က်ဆိုးမှာ တော့ မဟုတ်လောက်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံး ဖြူဖြူချောချောလေးတွေပါ။ ခေတ်လွန်
အပြင်အဆင်နှင့် Sexy ကျတာ တော့ ရွှေ့ မကြိုက်ပါ။ မီးစင်ကြည့်ကရ
တော့မှာ ပဲလေ။

အခန်း (၂)

နောက်တစ်နေ့ မနက်အထိ အခြေအနေတွေက အေးအေးချမ်းချမ်း။
ရွှေယွန်းမိ မနက်စောစော ထခါ ထမင်းအိုး ပလပ်ထိုးပြီး ချက်လိုက်
သည်။ ။

ခင်နီနှင့် မိုးပွင့်စံ ... တဲ့ ။

ဘဝမှာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ စပွန်ဆာယူကာ သက်သောင့်သက်
သာ နေကြသူတွေ။

ရွှေယွန်းမိ သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး လုံဖျားပုစင်းနားတာနှင့် ကျီးကန်းက
ချေးပါဆိုသလို ကြောက်ရွံ့ ထိတ် လန့်နေမိသည်။ ။

သူမ ဒီမှာ နေရတာတောင် မသတိ။

လူဆိုတာ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်တက်၊ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်ပျက်
သတဲ့ ။ ယခု သူမ သူတို့ နှင့် အတူနေ၊ နေရတာ စိတ်ဆင်းရဲပါသည်။ ။
အလုပ်ကလည်း ဘယ်လိုရှာရမှန်း မသိ။

သူတို့ ကလည်း အလုပ်ရှာပေးဖို့ ထက် စပွန်ဆာ ရှာပေးဖို့ ပဲ
တိုက်တွန်းနေကြသည်။ ။ အမီးပြတ်ဖော် ရှာ ကြတာပေါ့။

ရွှေယွန်းမိ ကိုယ့်ဘဝကို တစ်ချက်လောက် ပြန်ခဲ့ကြည့်မိသည်။ ။
ဪ... ဘဝဆိုတာ တစ်သမတ် တည်း မဟုတ်ပါလားလေ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့ရပေမဲ့ သူမ (၁၀) တန်းနှစ်မှာ ပဲ ဖေဖေရော၊ မေမေပါ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုနှင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ။

နောက်... မိဘတွေ မရှိတော့ပြီမို့ လာပြီး အုပ်စိုးနေထိုင်သည့် ဦးလေးလင်မယားရဲ့ လက်မှာ ဘွဲ့တစ်ခု ရသည် အထိ ရွှေယွန်းမို သည်းခံ၊ အောင့်အည်းပြီး နေခဲ့ရသည်။ ။

ယခု ဘွဲ့ရပြီးသည် နှင့် သူငယ်ချင်းအားကိုးပြီး ရန်ကုန်တက်ခဲ့လိုက်တာ။ မှားပြီလားပင် မသိ။

ဖုန်းကြိုဆက်တော့လည်း တစ်ခါမှ မကိုင်သည့် သူငယ်ချင်းဟာ စင်္ကာပူကိုပဲ တကယ်သွားသလား။ သူမကိုပဲ ရှောင်နေသလား မသိတော့။

လောလောဆယ် ရွှေယွန်းမို၊ ခင်နီနှင့် မိုးပွင့်စံတို့ တိုက်ခန်းမှာ သောင်တင်နေပါပြီ။ သောင်ပြင်လွတ် သည့် ရွှေဟင်္သာလေး မဖြစ်အောင် သူမ ကြိုးစားရပါဦးမည်။

သည် တော့ ဒီတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်းမှာ အလုပ်တစ်ခုခုရဖို့ ရွှေယွန်းမို အပြင်းအထန် ကြိုးစား ရမည်။ ကြာရင်တော့ လွယ်မှာ မဟုတ်။ သူမပါ ရောပြီး သွားလိမ့်မည်။

သူတော်ချင်းချင်း သီတင်းလွေ့လွေ့ဆိုပြီး လူမလေး၊ ခွေးမခန့် ဖြစ်တော့မည်။

မနက် (၈) နာရီလောက်မှာ ခင်နီနှင့် မိုးပွင့်စံတို့ နီးလာကြပြီး ရေချိုး၊ အလှပြင်ကြသည်။ ။ နဂိုက သာမန်ချောသည့် ရုပ်တွေဟာ ပြင်ဆင်ပြီးတော့ တော်တော်လေး လှသွားကြသည်။ ။

(၉) နာရီလောက်မှာ တော့ နှစ်ယောက်လုံး အပြင်ထွက်ဖို့ အသင့်။

အသင့်လာကြိုသည့် ကားများ နှင့် ကျော့ကျော့လေး လိုက်ပါသွားလိုက်ကြတာ။

"ထမင်းဆာရင် စားနှင့် နော်၊ ညက ကျန်တဲ့ ဟင်းရှိသေးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမတို့ ၊ ကျွန်မလည်း အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လေး ဘာလေး စနည်းနာချင်တယ်"

"ဒါဆို ... ထွက်လေ၊ ပြန်လာချိန်ကြတော့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့"

"မမတို့ ဘယ်အချိန် ပြန်လာမှာ လဲ"

"ပြောလို့ မရဘူး၊ ဖုန်းသာ ဆက်လိုက်ပါ"

ရွှေယွန်းမိုပါ အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။

မြွေမသိ တွင်းမမြင်ဆိုပေမဲ့ သူမ ခြေလျင်ခရီး လျှောက်သွားရင်း စတိုးဆိုင်တွေ၊ ဖုန်းဆိုင်တွေ၊ စုပါ မားကက်တွေကို လျှောက်ကြည့်သည် ။ အရောင်းဝန်ထမ်း အလိုရှိသည် ။ သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းအလိုရှိသည် ... ဆိုတာတွေ တွေ့မလားလို့ ပါ။

သူမ ပုံစံက ရဲဆေးတင်ထားသည် ပုံ။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်နဲ့ သာရောင်နှင့် နုနုနဲ့နဲ့လေး မဟုတ်။ ခါးထိရှည်သည့် ဆံပင်ကို သားရေကွင်းနှင့် စည်းထားသည် ။ ဒါပါပဲ။

သူမ ဟိုငေး၊ သည် ငေးနှင့် လျှောက်လာခိုက် လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုးမိတော့သည် ။

"ဟာ ... ဒီမိန်းကလေး"

တစ်ဖက်မှ စိတ်တိုသံကြောင့် ရွှေ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရသည်။

"ဆောရီးပါရှင်... ကျွန်မ မမြင်လို့ ပါရှင်"

"ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲ တောဘုရားပွဲမှာ လျှောက်သွားသလို ငေးနေလို့ ဖြစ်မလား၊ ဒီပုံစံမျိုး ကားတိုက် သွားမှာ သေချာတယ်"

"ကျွန်မ မမြင်လို့ ပါ ဝန်ခံပြီးပြီနော်၊ ရှင် သိပ်ပြီး ရောင့်တက်မလာနဲ့"

ရွှေယွန်းမို့ ဒေါလေး ဖောင်းလာပေပြီ။ လူတွေများ ညည်းခံနေတဲ့ သူကို တက်နင်းချင်တယ်။ သူမ မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်လိုက်တော့...

ရှင်းသန့်ချောမောသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါလား။ ခေတ်လူငယ်ဆိုပေမဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု သွား လျှောက်မည့် ပုံစံမျိုး။ ရုပ်အဖြူလက်ရှည်နှင့် ၊ ပုဆိုးနှင့် ။

"တော်ပြီ... ခင်ဗျားနဲ့ စကားများ နေရတာနဲ့ ကျုပ် အင်တာဗျူး မမီဘဲ နေဦးမယ်"

ကောင်လေး စကားကြားလျှင် ရွှေ မျက်လုံးလေးများ အရောင်လက်သွားပြီး ကမန်းကတန်းပင်...

"ရှင်က ဘယ်ကို အင်တာဗျူး သွားရမှာ လဲ၊ ကျွန်မရော လိုက်လို့ မရဘူးလား"

"ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စ လိုက်ရှုပ်ရမှာ လဲ"

"အလုပ်လိုချင်လို့ ပေါ့ရှင်၊ ရှင့်အလုပ်က မိန်းကလေးတွေရော မခေါ်ဘူးလား"

"ခေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားမှာ အချက်အလက်တွေ ပါလို့ လား၊
ဘွဲ့လက်မှတ်တို့ ၊ အကျင့် စာရိတ္တ ကောင်းကြောင်း ထောက်ခံစာတို့ ၊
ဘာတို့ "

"အို... ပါတာပေါ့၊ ကျွန်မပါ လိုက်လျှောက်မယ်နော်"

"ပြဿနာပဲ၊ ကဲ... လိုက်... လိုက်၊ ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ ကိုယ်လိုက်
တာပဲ"

သည် လိုနှင့် မတည့်သူနှစ်ယောက် အတူပေါင်းပြီး သူက ရှေ့မှ ၊ ရွှေ
က နောက်မှ မပြေးရုံတမယ် ခြေ လှမ်းများ ဖြင့် အတူသွားခါ အလုပ်
လျှောက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် အဖြစ်။

သူ့နာမည်က နေသူရ။ သူလည်း နယ်မှ လာသူဖြစ်ပြီး ဦးလေးအိမ်
မှာ ကပ်နေရသူ။

မနေ့က အလုပ်အရွေးမခံရတော့ နောက်အလုပ်တစ်ခု လျှောက်ဖို့
သူမကို အကြောင်းကြားခဲ့သည် ။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖုန်းနံပါတ်တွေ ဖလှယ်ထားခဲ့ပြီမို့။

ခင်နဒီက...

"ဒီနေ့ ဦးဆွေ လာမယ်၊ ကိုယ် အပြင်မထွက်တော့ဘူး၊ အိမ်ထဲမှာ ပဲ
အနားယူမလို့ "

ရွှေ မျက်လုံးပြူးသွားသလို မိုးပွင့်စံလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား

သည်။

"နဒီ... ဒီမှာ တော့ လက်ခံဖို့ မကောင်းဘူး။ တော်ကြာ ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်၊ အမြင်တွေ လွဲမှားရင် ပြေးနေရဦးမယ်"

"ဘာလို့ အထင်လွဲရမှာ လဲ၊ ဒီတိုက်ခန်းက ယူတစ်ယောက်တည်း ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ တစ်ယောက် တစ်ဝက်ဆိုတာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ပြောတာက ယူပါတနာကို အပြင်မှာ ပဲ တွေ့ဖို့ "

"ယူလည်း ဒီမှာ ခေါ်လာလို့ ရသားပဲ၊ စကားကို ကတ်မပြောပါနဲ့ "

ခင်နဒီနှင့် မိုးပွင့်စံတို့ စကားလုံးတွေ တင်းမာလာကြလျှင် ကြားထဲမှ ရွှေ အနေရကျပ်နေသည်။

"တော်ပါတော့ မမတို့ ရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကောင်း ဆုံး အခြေအနေကို ဖန်တီးကြပါ နော်"

"အေးလေ... ငါက အကောင်းပြောတာ၊ တော်ကြာ ... တို့ ကို ပတ်ဝန်းကျင်က မိန်းမပျက်တွေလို့ သတ်မှတ်နေဦးမယ်"

"ယူ သက်သက်ဂျေဝင်တာ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ရဲ့ ပါတနာက တော်တော် ထောတော့ ယူ မနာလိုလို့ မဟုတ် လား၊ သူက ကိုယ့်ကို ဒီတစ်ခေါက် စိန်လည်ဆွဲပေးမှာ "

"ယူဘာသာ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ရရ၊ ဒီတိုက်ခန်းကိုတော့ ခေါ်မ လာစေချင်ဘူး၊ ယူ တစ်ယောက် တည်း နေတာ မဟုတ်ဘူး လေ"

"ဒါဆို... ယူ တခြားမှာ တိုက်ခန်းရှာလိုက်၊ ဒါ... ကိုယ်ငှားထားတဲ့ တိုက်ခန်း၊ ယူကို သနားလို့ ခေါ်တင်ထားမိတာ၊ သွား ညောင်းတော့"

မထင်မှတ်ဘဲနှင့် အခြေအနေတွေ ဆိုးဝါးလာသဖြင့် ရွှေ
မျက်လုံးပြူးရသည်။ ကိုယ်ကလည်း ယခုထိ အလုပ်မရသေး၊ ခက်တော့
တာပဲ။

အလုပ်အင်တာဗျူးကလည်း နေ့လယ်မှ ။ ခု မနက်တည်းက ဆင်း
ပြေးရလျှင် မလွယ်။

အလုပ်တွေ လျှောက်ရှာနေဖို့ ကို အဆင်မပြေ။ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာ
နေလျှင်လည်း သူမပါ နာမည် ပျက် မည်။ နစ်မွန်းမည်။ အလုပ်ကို
စံရွေးနေလို့ မရ။ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်မည်၊ ကိုယ့်အတွက် လုံခြုံမှု ရှိမယ်ဆို
လျှင် လုပ် ကို လုပ်ရတော့မည့် အဖြစ်။

ခင်နဒီနှင့် မိုးပွင့်စံတို့ ရန်ဖြစ်နေကြစဉ် ရွှေ ကိုယ့်ကျောပိုးအိတ်လေး
ဆွဲကာ သည် နေ့ အလုပ်တစ်ခုခုကို မရမနေ ရှာဖို့ တိုက်ခန်းမှ ဆင်းခဲ့
တော့သည် ။

အခန်း (၃)

ရွှေ နေသူရကိုလည်း အကြောင်းမကြားချင်။ မနေ့ကမှ တွေ့တာ။ သူကရော ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းမှာ လဲ။ ဓာတ်မသိ၊ ဗျတ်မသိ။

ကျောပိုးအိတ်လေး လွယ်ပြီး နေသူရ ပြောသည့် နေ့လယ် အလုပ်လျှောက်မည့် နေရာသို့ လိပ်စာအတိုင်း ရွှေ တက္ကစီ စီးသွားလိုက်သည်။ ကိုယ့်မှာ အလုပ်မှ မရှိတာ။ သွားစောင့်နေတော့မည်။

အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ကလည်း အခက်သား။ အလုပ်ကို သေလုမတတ် လိုချင်နေပါသည် ဆိုမှ ။

ရွှေယွန်းမို့ ကိုယ်အလုပ်လျှောက်ရမည့် ကုမ္ပဏီရှေ့သို့ နံနက် (၉) နာရီမတိုးမီပင် ရောက်ရှိသွားသည်။ ။ ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် ကုမ္ပဏီထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရပေမဲ့ အပြင်မှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ။

လုံခြုံရေး အစောင့်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ပေါ့။ ကုမ္ပဏီထဲသို့ လူတွေ ဝင်ကြ၊ ထွက်ကြနှင့် အလုပ်တွေ ရှုပ် နေကြသည် ကို ရွှေယွန်းမို့ တောသားတစ်ယောက်လိုပဲ ထိုင်ငေးနေလိုက်သည် မှာ အကြာကြီး။

အလုပ်အင်တာဗျူးမှာ က နေ့လယ်ကျမှ ၊ ဝန်ထမ်းဘယ်နှစ်ယောက် လိုမည်မသိ။ သည် နေ့မှ အလုပ်မရ လျှင်ဖြင့် ပြီးပါလေရော။ ကိုယ့်မြို့လည်း မပြန်ချင်။ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေ၊ မလိုတမာ အကြည့်တွေကိုလည်း မခံယူချင်။

သူမ ငေးမောနေစဉ် ကားအကောင်းစားကြီးတစ်စီး ကုမ္ပဏီရှေ့သို့ ရပ်လာပြီး အစောင့်ဝန်ထမ်းများ ပျာပျာသလဲ သွားရောက်ကြိုဆိုနေကြလျှင် သူမပါ ယောင်ယမ်းပြီး မတ်တတ်ရပ် ကြိုဆိုမိသည်။ ။

ဧကန္တ အလုပ်ရှင်သူဌေးလား၊ အရေးပါသူတစ်ယောက်ယောက်လား မသိ။

ကားထဲမှ ထွက်လာသူမှာ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦး။

ဥပဓိရုပ်တွေက လှလှပပရှိပြီး သူဌေးတွေပီပီ တောက်တောက်ပပ။

လုံခြုံရေးတစ်ယောက်က မျက်နှာလိုအားရနှင့် ...

"ဘော့(စ်) ဒီကောင်မလေး ဘာအကြံအစည်နဲ့ ဒီကုမ္ပဏီရှေ့မှာ လာပြီး ထောက်လှမ်းနေတယ် မသိပါဘူး၊ မနက်ကတည်းက ခုချိန်ထိပါပဲ"

သူ့အပြောကြောင့် ဘော့(စ်) ဆိုသူ ရွှေကို လှမ်းကြည့်လျှင် သူမ ပြေးပေါက်မှားတွေ့မတတ်၊ ပြဿနာပဲ၊ ဒီအစောင့်ကြီးကလဲ။ လောကွတ်ချော်နေလိုက်တာ။

"ဟုတ်လား ကလေးမ"

"ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"ဘာကိစ္စ ဒီရှေ့မှာ အကြာကြီး ရောက်နေရတာလဲ"

အမှန်တရားသည် ပင် သူမအတွက် အားကိုးရာမို့ ရွှေ ဖြောင့်ချက်ပေးရမည်။

"ကျွန်... ကျွန်မ အလုပ်လာလျှောက်တာပါ၊ ရောက်တာစောလို့ ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေမိတာပါ ဘော့(စ်)"

"အလုပ်အင်တာဗျူးက နေ့လယ်မှ လေ၊ မင်း အချိန်ကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးနေပါလား၊ ဒီလိုအချိန် မတိကျတဲ့ သူ၊ အချိန်မလေးစားတဲ့ သူ ကို ငါတို့ အလိုမရှိဘူး"

"ရှင်"

အင်တာဗျူးကဖြင့် ဘယ်နေမှန်း မသိသေး။ အလုပ်က မရခင် ပြုတ် တော့မည်။ ရွှေယွန်းမို့ မျက်ရည် တွေ စီးကျ လာပြီး လက်အုပ်ကလေး ချိပြီး...

"ဘော့(စ်)ရယ် ကျွန်မ အလုပ်အရမ်းလိုချင်လို့ အစောကြီး လာစောင့် နေတာပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ နယ် ကပါ၊ နေစရာလည်း မရှိတော့... အလုပ်"

ရွှေအသွင်က တော်တော်ဒုက္ခရောက်နေပုံ ပေါက်ပေမဲ့ ရွှေဘုံပေါ်မှ ရွှေမှုန်စားပြီး မွေးဖွားလာကြသူ များ မို့ ရွှေအခက်အခဲကို စာနာတတ် ကြမည် မထင်။

သူဌေးစုံတွဲ ကုမ္ပဏီထဲသို့ ဝင်သွားကြလျှင် ရွှေ နေရာမှာ ပင် တောင့် တောင့်လေးရယ် ရပ်ကျန်ခဲ့ရင်း အစောင့်ကို မျက်စောင်းထိုးမိသည် ။

"ဘဝတူချင်းတော့ မကူညီဘူး၊ သူဌေးတွေဖက်က ပါတယ်၊ အလ ကား... မျက်နှာလို မျက်နှာရနဲ့ "

"နင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ တစ်မနက်လုံး လာပြီး စုံစမ်းနေသလဲ"

"ကျွန်မမှာ သွားစရာ၊ နေစရာမှ မရှိတာ၊ အလုပ်မရလို့ ကို မဖြစ်ဘူး ဆိုကာမှ ..."

အစောင့်လူကြီး ခေါင်းကုတ်နေဆဲ အထဲမှ သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ထွက် လာပြီး...

"ဘော့(စ်)က နင့်ကို လာတွေ့ပါတဲ့ ၊ အလုပ်လျှောက်ဖို့ အချက်အလက်တွေ ပါရဲ့ လား"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ပါ,ပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်"

ကိုရီးယားကားထဲကလို ခေါင်းလေး တညွတ်ညွတ်ဖြင့် မျက်ရည်သုတ်ရင်း လိုက်သွားလျှင် အစောင့် ဝန်ထမ်းက...

"အငိုကောင်းလို့ ဖြစ်မယ်ဟေ့၊ ငါတို့ သူဌေးက သနားတတ်တယ်"

ရွှေ... သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းနောက်မှ လိုက်သွားပြီး သူလက်ညှိုးထိုးပြသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား ရသည် ။ အခန်းထဲမှာ စောစောက သူမ ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည့် သူဌေးစုံတွဲ။ ရွှေ... သူဌေး ညွှန်ပြသည့် နေရာမှာ ယို့ယို့လေး ဝင်ထိုင်ရင်း ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များကို ပြလိုက်သည် ။

ဘွဲ့လက်မှတ် မှတ်ပုံတင်။ အမျိုးသမီးက...

"ဟင် ... ဒါပဲလား၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်တွေ အများကြီး လိုတာ မင်း မသိဘူးလား။ အလုပ်တစ်ခုကိုများ ကလေးကစားစရာ မှတ်နေသလား။ ဘာလက်မှတ်မှ ပြစရာ မလိုတဲ့ အထည်ချုပ်စက်ရုံ၊ ဖိနပ်စက်ရုံတွေမှာ အလုပ်ကြမ်းသမား သွားလျှောက်လိုက်"

လေသံခပ်မာမာနှင့် ခပ်တင်းတင်းပြောလျှင် ရွှေ ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားနှင့် မျက်ရည်တွေက မနိုင် မနင်း ကျလာရပေပြီ။

သူဌေးကတော့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ စတိုင်တင်းတင်းနှင့် ထိုင်ရင်း ရွှေအဖြစ်ကို ကြည့်နေသည် ။

"ကျွန်မကို သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားဖြစ်ဖြစ် ပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ အ

လုပ်မရရင် မဖြစ်လို့ ပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ကျွန်မ နယ်က လာတာပါ။ ဒီရန်ကုန်မှာ တည်းစရာ၊ နေစရာ မရှိပါဘူး၊ နယ်လည်း မပြန်ချင်ပါဘူး"

အမျိုးသမီးက နှိမ့်နှိမ့်ချချ အကြည့်နှင့် နှိပ်လို နှိပ်စက်တွေ ပြောနေပြီး သူဌေးကတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ ရွှေကို အကဲခတ်လျက်သာ။

နောက်ဆုံး သူဌေးကတော်လည်း ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့တွေ ပြောလို့ ဝ ရွှေလည်း မျက်ရည်လည်ရွဲတွေ ဖြစ်ပြီး နေရာမှ ထရပ်တော့မှ သူဌေးက လက်ကာပြလိုက်သည် ။

"မင်းကို ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ပေးလို့ မရပေမဲ့ ငါ့အိမ်မှာ အလုပ်ပေးရင် ရော လုပ်မလား"

"အို... ကိုညီ"

"ရှင်... ဘာ၊ ဘာအလုပ်လဲဟင်၊ အိမ်အကူတော့ ကျွန်မ မလုပ်ချင်"

သူဌေးကတော်က တားလိုက်သော်လည်း သူဌေးက ဆက်ပြောသည်မှာ ...

"အိမ်အကူ မဟုတ်ဘူး ။ လူကြီးထိန်း၊ ကလေးထိန်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ အဘွားကို စောင့်ရှောက်ပြုစု ရမှာ ၊ ငါ့အဘွားက အသက် (၇၀) ကျော်ပြီ၊ သတိတွေလည်း ချို့ယွင်းနေပြီ၊ မင်း စိတ်ရှည်ပါ့မလား"

သူဌေး၏ စကားကို သူဌေးကတော်က ဖျက်သည် ။

"အို... ကိုညီကလည်း အပိုတွေ လုပ်လို့ ၊ အဘွား သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေသားပဲ၊ မဖြူတို့၊ ဒေါ်သက်တို့ ကြည့်သားပဲ"

"သူတို့ က အိမ်အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ လေ၊ ကဲ... မင်း အဲဒီအလုပ် လုပ်မလား၊ အဘွားက သူ့အလိုက် အထိုက် ကြည့်နေလိုက်ရင် လွယ်ပါတယ်"

"ဟို... စိတ်တော့ ပုံမှန်ပါပဲနော်"

"ပုံမှန်ပါ၊ ငါ့အဘွား... ရူးမနေပါဘူး၊ မင်း လုပ်မယ်ဆိုရင် တစ်လကို စရိတ်ငြိမ်း တစ်သိန်းပေးမယ်"

"ဟို... နေစရာရော ပေးမှာ လား"

"ဪ... ဒုက္ခပါပဲ၊ နားဝေးပျံ မိန်းကလေးရယ်၊ အဘွားကို ထိန်းရ ပါမယ်ဆိုမှ အိမ်မှာ မနေလို့ ဘယ်မှာ သွားနေမှာ လဲ"

"ထမင်းလည်း ကျွေးမှာ ပေါ့နော်"

"ကျွေးမှာ ၊ ပုံကြည့်ရတာတော့ ထမင်းမစားရတာ ကြာပြီထင်တယ်"

"ဒါ... ဒါဆို လုပ်ပါမယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူဌေးရယ်၊ သူဌေးကတော်ကိုလည်း ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်ရှင်"

"ဟ... အဲဒါတော့ မှားသွားပြီ၊ အဲဒါ... ငါ့မရီး၊ သေသွားတဲ့ ငါ့အစ်ကိုရဲ့ မိန်းမ"

"အို... ဆော... ဆောရီးပါရှင်၊ မသိလို့ ပါရှင်"

လက်အုပ်လေး တချီချီနှင့် ရွှေ တောင်းပန်နေလျှင် သူဌေးက မျက်မှောင်ကြုတ်နေပြီး အမျိုးသမီး ကတော့ ပြုံးယောင်ယောင်နှင့် ။

"ကဲ... ဒါဆိုလည်း မင်း အဲဒီအလုပ်ရပြီသာမှတ်"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့ အလုပ်ဝင်ရပါ့မလဲရှင်"

"မနက်ဖြန် မနက် ၈,၀၀လေ၊ အဆင်ပြေလား"

"ဟို... အခုပဲ ဝင်လို့ မရဘူးလားရှင်၊ ကျွန်မ နယ်က လာတာပါ။ ခေတ္တတည်းတဲ့ အိမ်ကလည်း "

ရွှေ စကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေရသည်။ ။ စကားဆိုတာ ပြောတိုင်း ကောင်းတာ မဟုတ်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း မင်းကို ငါ့အိမ် ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ သွားနှင့် ပေတော့၊ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ပို့ခိုင်းမယ်၊ ငါတို့ က ညနေမှ ပြန်လာမှာ ၊ အိမ်ကို လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ထားမယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်... အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်ပါ့ မယ်"

အမျိုးသမီးက သူမကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်နေပြီး သူဌေးကတော့ ဒရိုင်ဘာကို ညွှန်ကြားနေလေ၏။ သူဌေးတို့ မပါသဖြင့် လူစိမ်းတစ်ယောက်နောက် လိုက်သွားရမှာ ရွှေ မဝံ့မရဲ ဖြစ်ရသည်။ ။ နောက်ဆုံး အားတင်း ပြီး သူမ သူဌေးကို စောဒက တက်ကြည့်သည်။ ။

"ကျွန်မ သူဌေးတို့ နဲ့ ကျမှ လိုက်လို့ မရဘူးလားရှင်၊ ဒီလိုပါ ... သူ့ကို မသိတော့"

ဒရိုင်ဘာ၏ ရုပ်ကလည်း ရွှေ မယုံလျှင် မယုံချင်စရာ။ အသားညိုညို၊ ဗလကောင်းကောင်း နှင့် ကုလား ဒိန်ရုပ်။

"ကဲ... ဒါဆိုလည်း ညနေထိ စောင့်လိုက်၊ ငါက မင်း ထိုင်စောင့်နေရမှာ စိုးလို့ ပါ"

"ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မမှာ တခြားအလုပ်မှ မရှိတာ၊ သူဌေးတို့ ကို စောင့်ပါ့မယ်"

"ဒါဆိုလည်း အခန်းပြင်က စောင့်ပေတော့"

"ကျွန်မ ကုမ္ပဏီအပြင်ဖက်က စောင့်ပျံ့မယ်"

"ကားထဲက စောင့်ချင်စောင့်"

"ကားနားကပဲ စောင့်ပျံ့မယ်"

ရွှေ ခေါင်းလေးညွတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့ နောက်ဖက်မှ သူ
ဌေးမရီး၏ အသံက မကျေမနပ်နှင့် ။

"ခုတည်းက မနာခံတတ်ဘူး၊ ကိုညီကလည်း သူ့ကိုများ ဘာသဘော
ကျပြီး ခန့်တာလဲ"

"နေရာတကာ ဝင်မစွက်ပါနဲ့ ဗျာ"

ရွှေ ကုမ္ပဏီအပြင်ဖက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကားကို လှမ်းမြင်နေရသ
ည့် နေရာတစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး စောင့်နေ မိသည် ။ အချိန်က ယခုမှ နံနက် (
၁၀) နာရီခွဲ။

နွေလယ် (၁၂) နာရီကျမှ အင်တာဗျူး လာလျှောက်သူများကို ရွှေ
မြင်ရသည် ။ နေသူရကိုပါ လှမ်းမြင် လိုက်ရသဖြင့် ရွှေ နှုတ်ဆက်ဖို့ ထ
ရပ်လိုက်သည် ။

"နေသူရ"

"ဘယ်အချိန်တည်းက ရောက်နေတာလဲ"

"အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေတာ"

" လာလေ... ဝင်ရအောင်၊ ဒါပေမဲ့ဟာ ခန့်မယ့်နေရာက (၃) နေရာ
ထဲ၊ လာလိုက်တဲ့ လူတွေက အများ ကြီး စိတ်ဓာတ်တောင် ကျတယ်"

"ငါ မလျှောက်တော့ဘူး၊ ငါ ရတဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်တော့မယ်၊ ငါနဲ့ အ
ဆင်ပြေမယ့် အလုပ်ပဲ လုပ်တော့ မယ်"

"ဘာအလုပ်လဲ၊ ဘယ်တုန်းက ရလိုက်တာလဲ"

"ကဲ... သွားပါ၊ နင် အချိန်မမီဘဲ နေလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ ဖုန်းဆက်လို့ ရတာပဲ"

"အေး... ဒါဆိုလည်း သွားပြီ၊ နောက်မှ ဖုန်းဆက်မယ်"

နေသူရ အခန်းထဲ ဝင်သွားတာကို ရွှေ ကြည့်ကျန်ခဲ့သည် ။
